

ønsker bliver en folkelig diskussion om, hvor vi skal hen med Danmark i Europa?

Så mangler jeg stadig væk et svar på spørgsmålet: Anfægter det slet ikke statsministeren, at ledende faglige repræsentanter er dybt, dybt bekymrede over de direktiver, der er givet fra regeringens side i denne her sag?

Statsministeren (Poul Nyrup Rasmussen):

Til hr. Thulesen Dahl har jeg ikke meget andet at tilføje end det, jeg allerede har sagt. Hr. Thulesen Dahl vil gerne have mig til at kommentere på et brev fra en departementschef. Jeg har ikke haft lejlighed til at studere det brev fra den pågældende departementschef. Det er heller ikke min opgave. Brevet er fra en departementschef, som tjener sit hverv i Erhvervsministeriet mig bekendt. Adressaten er den pågældende minister. Det er ikke mit job at gå ind at kommentere på en skrivelse fra en departementschef i et andet ressortministerium.

Det andet, jeg kan sige, er til hr. Holger K. Nielsen. Ja, vi kan jo bruge mange forskellige ordvalg. Jeg har nu aldrig ment, at ord som demagogi og dybt problematisk gør argumentet stærkere. Det er jo indholdet, det er jo logikken, ja, substansen i argumentet, der skal overbevise, det er ikke tonehøjde eller grovhed af ord, man anvender. Det ved hr. Holger K. Nielsen også godt.

Det, jeg før sagde om traktaten, er faktisk hverken demagogisk eller dybt problematisk, for det er jo i virkeligheden langt mere vigtigt. Det er grundlaget for den danske regerings anbefaling til den danske befolkning om at stemme ja. Jeg kender godt en stor del af befolkningens bekymringer, jeg ved også godt, at befolkningen tænker meget på dansk selvbestemmelse og befolkningen tænker meget på, hvor grænsen går.

Vi har lyttet, og vi har lært. Og derfor vil jeg også gang på gang understrege, at i Amsterdamtraktaten bliver grænsen på de afgørende områder om miljø, om beskæftigelse, om forbrugernes interesser på tværs af grænserne og om nærheden trukket mellem det, hvert enkelt land naturligtvis skal beholde – og det er langt det meste – og så det, man skal samle sig om i Europa, og det er kun det, man ikke selv kan løse. At den streg er trukket klarere nu, synes jeg er et vigtigt og afgørende argument.

Og til hr. Holger K. Nielsens synspunkt om fair vilkår: Jeg kan se – også på hr. Holger K. Nielsens reaktionsmønster – at det er rigtigt,

når jeg siger, at denne regering har ført en fuldstændig åben linje fra start, da vi gik i gang med forhandlingerne om den nye traktat – åben, når det gælder informationer, åben, når det gælder drøftelser i Europaudvalget i hele vort forberedende arbejde.

Tiden løber – jeg skal komme tilbage til hr. Bjørn Elmquist om et øjeblik.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror desværre, vi på baggrund af de her spørgsmål og svar i spørgetiden kan konstatere, at statsministeren ikke vil gå ind i en debat omkring substansen i det, der bliver spurgt om.

Statsministeren taler hele tiden udenom og vil have en såkaldt holdningsdebat, eller hvad det er for noget, statsministeren henviser til, men han vil under ingen omstændigheder forholde sig til de spørgsmål, der stilles. Derfor er jeg enig med flere andre, der har sagt, at vi må komme tilbage til sagen i det samråd, der er annonceret i Europaudvalget, og så må vi jo tage en videre drøftelse dér.

Jeg skal bare sige til statsministeren som afslutning, at når jeg tillader mig at henvise til et notat, der er sendt fra departementschefen i Erhvervsministeriet, og tager det frem her i dag som et relevant dokument – for jeg mener fortsat, det er et meget relevant dokument – så er det, fordi der direkte står i det, at notatet er en opfølgning på noget, der er foregået hos statsministeren. Og det, jeg henviste til i mit første spørgsmål til statsministeren, var jo, om statsministeren kunne bekræfte, at strategien omkring embedsmændenes involvering i arbejdet for et ja til Amsterdamtraktaten rent faktisk går tilbage til den 19. august, hvor der blev holdt et møde i statsministerens embedsbolig på Marienborg.

Men statsministeren vil jo ikke svare på de meget konkrete spørgsmål, der rejses her i dag, og så er der ikke andet for os at gøre end at trække statsministeren i samråd i Europaudvalget, hvor vi skal diskutere det videre.

Poul Nødgaard (DF):

Jeg synes, vi er så tæt på det pinlige, som vi overhovedet kan komme, fordi statsministeren har det med på konkrete spørgsmål at begynde at svare på noget helt andet.

Jeg vil godt lige erindre statsministeren om, at vi har 277 kommuner i Danmark, og hvis de 277 borgmestre brugte deres embedsværk, som